

главко си мълчалъ. Най-много имъ се подигравалъ единъ шофьоръ съ бѣлъ автомобилъ.

— Ще те науча азъ тебе! — думалъ си Кждроглавко. — Само почакай малко. — Ще ви-

очитъ си: тѣхната славна кола останала най-назадъ.

— Бре, Мечо, каква е тая работа, братко!

— Трай, трай, малко! — обадилъ се Мечо. — Ще дойде и нашето време!

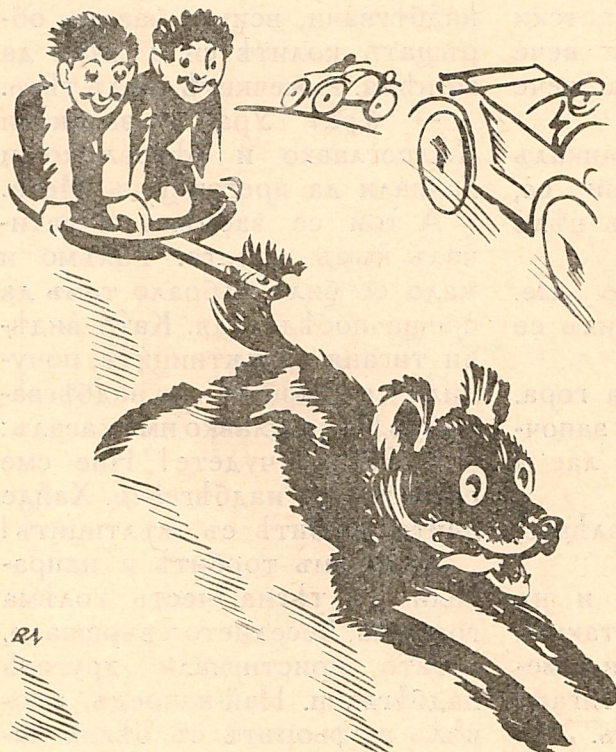
Тича Мечо и нехае, че всички сж го надминали. А тигантътъ подскача и се друска по камънитъ, подскачатъ и се друскатъ и пжтницитъ въ него. Ето насреща имъ голъма дълбока рѣка. Всички заобикалятъ и отиватъ далече, дето е моста да я преминатъ. Само Мечо изведнажъ цамбуръ въ водата.

— Мечо, Мечо! — развикали се циганчетата. — Стой! Кжде ни водишъ въ водата? Ние не сме риби.

— Нищо, нищо, само мирно стойте! Дръжте се о опашката ми и не се бойте!

И Мечо заплувалъ презъ рѣката. Заплували и пжтницитъ следъ него. Живо, здраво стигнали на другия брѣгъ и полетѣли къмъ морето. Сега били най-напредъ.

— Ура! Ура! — развикали се циганчетата. — Да живѣятъ Мечо и тигантътъ!



дишъ ти кой е нашиятъ Мечо и какво може!

— Хайде, тръгвайте, надбѣгвачи славни! — изгърмѣлъ гласъ презъ една тръба.

Загърмѣли мотори, затрещѣли конски копита. Втурнали се всички напредъ. Гледа, гледа Кждроглавко и не вѣрва на